గెడా రంగారావు

మూడు రాత్రులు!

వసుంధర

విసుక్కుంటూ తలుపుతీసి ఎదురుగా కనబడ్డ వ్యక్తిని చూసి చిరాగ్గా – "ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడతను.

"నా పేరు జోగినాథం. నీతో చిన్నపనుండి వచ్చాను-" అన్నాడవతల వ్యక్తి.

జోగినాథం తన పేరుగా చెప్పుకుంటున్న వ్యక్తి బట్టలు మాసి ఉన్నాయనడం కంటె మళ్ళి ఉన్నాయనడం సమంజసంగా ఉంటుంది. చూడ్డానికి పిచ్చివాడిలా, బికారి వాడిలాగున్నా డతను. ఇటువంటి వ్యక్తి తనను నువ్వనడం ఆ ఇంట్లో అతనికి కోపం తెప్పించింది— "నువ్వు నన్ను నువ్వంటావా?" అన్నాడు.

"తప్పేముంది? నువ్వు నన్ను పిల్చినట్లుగానే నేను నిన్నూ పిలిచాను."

"నీకూ నాకూ పోలికేమిటి?"

"ఆ అనుమానం నాకూ ఉంది. ఆ విషయం ఇప్పుడే తేల్చేసుకోవచ్చు. మీ ఇంట్లో పవర్ ఉందా?" అనడి

గాడు జోగినాథం.

"ఉంది—యేం?"

"నాకుపవర్ బాత్ చేయాలనుంది."

"నీ బ్రతుక్కు దొక్కలే తక్కువయింది." అంటూ ఆ వ్యక్తి అదే పనిగా నవ్వసాగాడు. జోగినాథం పిచ్చి వాడ యుంటాడని ఆతనిలో నమ్మకం పెరగసాగింది.

"నిజమే నువ్వు చెప్పింది. తలంతా చిరాగ్గా ఉంది. మీ ఇంట్లో పవర్ బాత్ చెయ్యనిస్తావా?" అన్నాడు జోగినాథం.

"చెయ్యనివ్వను-"అన్నాడతను.

"ఓరి నీ - ఓ పావుగంట నేను పవర్ బాత్ చేస్తే నీ సొమ్మేం పోయింది? ఈ మాత్రం వితరణ లేదా నీకు?" అన్నాడు జోగినాథం.

"వితరణకు పాత్రత పాటించాల్సుంటుంది గదా-"

"పాత్రతకు కొలబద్ద ఏమిటి? వేషమా? నువ్వు మీ ఇంట్లో పవర్ బాత్ చెయ్యనిచ్చి, ఓ జత బట్టలిచ్చావంటే నిన్ను మించిపోతాను. అప్పుడు నీకే అనిపిస్తుంది. జోగినాథం అంత గొప్పవాడికి ఆతిథ్యమిచ్చే అర్హత నీకున్నదా అని?"

"నా దానంతో గొప్పవాడివి అయ్యేవాడిని నన్నెలా మించగలవు?"

"నీ చేతి కంత మట్టీ ఓ మామిడి టెంకా ఇస్తే నీకై నువ్వు మామిడాకులూ, మామిడి పళ్ళూ చేయగలవా? లేవు. కానీ ఆ టెంకను మట్టిలో పాతిపెడితే అది మహా వృక్షమై నువ్వు చేయలేని పనులు చేయగలుగుతుంది."

అతను వినుగ్గా - "నీతో మాట్లాడుతూ కూర్చునే వ్యవధిలేదు నాకు. ఇంకో యింట్లో ప్రయత్నించు...."

అన్నాడు.

"నువ్వు కూర్చోలేదులే - నిలబడే ఉన్నావు. అది సరే కానీ నేను కారణ జన్ముణ్ణి. నే నెవరింట్లోనైనా స్నానం చేస్తానంటే అది వారిని అనుగ్రహించడ మన్న మాట! నా అనుగ్రహం పొందే అదృష్టం చాలా కొద్ది మందికి వస్తుంది. ఆ కొద్దిమంది జాబితాలో చేరే అవ కాశం ఈ జన్మకు నీకు వస్తుందో లేదో-" అంటూ జోగి నాథం అక్కణ్ణించి కదల బోయాడు.

అతని ముఖం ఎర్రగా అయింది. వెళ్ళిపోతున్న జోగి నాథాన్ని వెనక్కి పిలిచాడు. లోపలకు రమ్మన్నాడు - "ఫరవాలేదు. అదృష్టవంతుడివే నువ్వు-" అంటూ జోగి నాథం ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించాడు.

అతను తలుపులు వేసి - "ఒక్క నిముషం అక్కడ నిలబడు-" అంటూ లోపలకు వెళ్ళాడు. తిరిగి వచ్చిన అతని చేతిలో బెల్టు ఉంది. ఊహించని వేగంతో అతను జోగినాథాన్ని బెల్టుతో కొట్టాడు. జోగినాథం క్రింద పడిపోయాడు. అతను లేకబోతూంటే మళ్ళీ రెండు బెల్టు దెబ్బలు తగిలాయి. అతనికి లేవడానికి ప్రయత్నించ లేదు.

"ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలియక పిచ్చివా గుడు వాగుతున్నావు. నేను సాధారణంగా ఎవరినైనా చేత్తోనే అనుగ్రహిస్తాను. కానీ నీ వళ్ళంతా మురికి. నీ దగ్గర వాసన. నిన్ను తాకకుండా వీలైనంత దూరం నుంచి అనుగ్రహించాలని బెల్టు వాడాను. ఇంకెప్పుడూ ఎవరింటికీ పవర్ బాత్ కు వెళ్ళకు. వెళ్ళినా తలతిక్కగా మాట్లాడకు -" అని జోగినాథం లేస్తూండడం గమనించి మరో రెండు బెల్టు దెబ్బలు వేశాడు.

జోగినాథం అతను విసిరిన బెల్టును ఒడుపుగా పట్టి

తనవైపు లాగాడు. అతనిది ఊహించక పోవడం మూలాన చేతిలో పట్టులేదు. బెల్టు జోగినాధం చేతిలోకి వచ్చింది. అతని కళ్ళలో భయం కనపడింది.

"భయపడకు. నేను కారణ జన్ముణ్ణి. అందుకే షవర్ బాత్ కు నీ ఇంటికి రావాలని బుద్ధి పుట్టింది. నీలో క్రూరత్వం వెర్రి తలలు వేస్తోంది. నీ కథ తెలుసుకుని నీ అంతు తేల్చేదాకా స్నానం చేసే అదృష్టం నాకెలాగూ ఉండదు. ఈ బెల్టు నీ దగ్గరే వదిలేస్తాను. దీన్ని నామీద ఉపయోగించినందుకు నువ్వు ఆదే పనిగా దుఃఖించే రోజు రాకపోదు—" అని తలుపు తీసుకుని బెల్టు అక్కడ పారవేసి, విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు జోగినాధం.

2

"పాలవాడొచ్చినట్లున్నాడండీ - లేస్తాను—" అంది సునీత.

"ప్లీజ్ లేదు. అలాగే కదలకుండా పడుకో—నేను పాలు పోయించుకు వస్తాను—" అంటూ గోవిందరావు లేచి వెళ్ళి పాలుపోయించుకుని పక్కలోకి వచ్చాడు. ఇది యించుమించు ప్రతి రోజూ జరిగేదే!

ఉదయం మెలకువ వచ్చాక బలమైన కౌగిట్లో ఓ అరగంటైనా సునీతను బంధించి ఉంచితే కానీ గోవిందరావుకు తృప్తిగా ఉండదు. వారికి మెలకువ వచ్చే సమయమూ పాలవాడొచ్చే సమయమూ ఒకటే కావడంతో రోజూ అతనికి ఇబ్బందిగా ఉంటోంది.

పాలు పోయించడానికి తను లేచి వెడతానని సునీత అంటుంది. ఆమె లేచి వెళ్ళాలంటే బట్టలు సవరించుకుని వెళ్ళాలి. అందుకు అయిదు నిముషాలైనా పడుతుంది. కానీ అదంత ముఖ్య సమస్యకాదు. ఒక పర్యాయం లేచి

బట్టలు సవరించుకున్నాక సునీత మరి పక్కలోకి రాదు. అందుకే గోవిందరావు ఆ బాధ్యత తను స్వీకరించాడు.

ఈ దంపతులది ప్రేమ వివాహం. ప్రేమదారా బాగానే గడిచినా వివాహం అంత సాఫీగా జరగలేదు. అందంలోనూ, చదువులోనూ, సంపదలోనూ గోవింద రావుకు అన్ని విధాలా దీటు వచ్చే వ్యక్తి మరొకడు న్నాడు. అతని పేరు రామస్వామి. అతను సునీతకు బావ.

సునీత పుట్టినప్పుడే రామస్వామికి భార్య పుట్టిందని అంతా అనుకున్నారు. పుట్టినప్పట్నించీ కూడా సునీత అంటే రామస్వామికి ప్రాణంగా ఉండేది. భార్య అనే పదానికి అర్థం తెలియని వయసులో కూడా ఆమె తనకు భార్య అని అంతా అంటూంటే అతి నానందించేవాడు. ఆ పదానికి అర్థం తెలిశాక అతనామెను ప్రేమించడం మొదలు పెట్టాడు.

రామస్వామి తండ్రి ఇల్లరికపుటల్లుడు కాకపోయినా మామగారుండే ఊళ్ళోనే అతని ఉద్యోగముండడమూ, అతనికి స్వంత ఇల్లు లేకపోవడమూ, అతని మామగారికి స్వంతిల్లు ఉండడమూ కారణంగా పెళ్ళయినప్పట్నించీ అతని మకాం మామగారింట్లోనే! అయితే ఆ యింట్లో అతను వేరే వాటాలో ఉంటున్నాడు. ఈ వేరు వాటాలు రామస్వామి తండ్రికే కానీ రామస్వామికి లేవు. ఈ కారణంగా అతనూ, సునీతా చిన్నప్పట్నించీ కలిసే పెరిగారు.

సునీతకు వయసు పెరిగిన కొద్దీ అందాలు సంతరించు కుంది. పదహారేళ్ళు వచ్చేసరికి ఆమె బంగారు బొమ్మలా ఉండేది. ఆమె అందాన్నే తన అదృష్టంగా గుర్తించి సంబర పడుతూండేవాడు రామస్వామి.

అయితే రామస్వామి గురించి సునీత ఆలోచన లింకో విధంగా ఉండేది. తన ఎదురుగా ఉంటూ, తనతో పాటే కలిసి పెరుగుతూ, తనకు తెలిసిన వ్యక్తి కాక మరే అందాల రాజకుమారుడో తనకు భర్త కావాలని ఆమె కోరుకుంటూండేది. కానీ తన మనసులోని ఈ రకమైన ఆలోచనలను అందరితోనూ చెప్పడానికి కామె భయపడింది.

గోవిందరావుతో సునీత పరిచయం రామస్వామివల్లనే జరిగింది. గోవిందరావు రామస్వామి క్లాసుమేటు. అన్నింట్లోనూ అతను ఫస్టుగా వస్తూంటాడని రామస్వామి మరదలికి తరచుగా చెబుతూండేవాడు. రామస్వామికి గోవిందరావంటే చాలా ఇష్టం. తరచుగా కంబైన్డ్ స్టడీస్‌కి అతను గోవిందరావు ఇంటికైనా వెడుతూండేవాడు. లేదా గోవిందరావుని తనింటికైనా రప్పించుకుంటూండేవాడు.

రామస్వామి గోవిందరావు గురించి చెప్పిన విశేషాలు సునీత మదిలో చెరగని ముద్రలయ్యాయి. అతనిపట్ల ఆమెలో ఆరాధనా భావం కలిగి పెరగసాగింది. దానికితోడు గోవిందరావు చాలా అందంగా ఉంటాడు. చదివే నవలలు, చూసే సినిమాలు ఆమెకు అతనిపై ప్రేమను పుట్టించ సాగాయి. ఆ ప్రేమ, ఆరాధన ఆమె కళ్ళలో ప్రతిఫలించగా — తెలివైన గోవిందరావు త్వరలోనే అర్థం చేసుకోగలిగాడు. అతనికీ అందాల సునీతపై మోజు మళ్ళింది. తన ప్రయత్నాలు వీలున్నప్పుడల్లా చేసి చూశాడు. ఫలితంగా ఇద్దరూ పరస్పరం ప్రేమించుకోసాగారు.

ఈ సంగతి రామస్వామి ఊహించనైనా ఊహించ

లేదు. సునీత ఎప్పటికీ తనదే అని అతను చాలా నమ్మకంగా ఉన్నాడు. తన మిత్రుడి పైన అతడికి ఏపాటి అపనమ్మకం కూడా లేదు. అయితే ఒక రోజున అతను ఇద్దర్నీ సినిమా హాల్లో చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. తన్ను తాను నిగ్రహించుకుని గోవిందరావుతో ఏకాంతంగా మాట్లాడాడు—తర్వాత!

అప్పుడు గోవిందరావు ఎమ్మెస్సీ ఫైనలియర్ చదువుతున్నాడు. సునీత బీయస్సీ మొదటి సంవత్సరం చదువుతోంది.

"ఒరేయ్ నువ్విలా ప్రవర్తిస్తావని నేననుకోలేదు..." అన్నాడు రామస్వామి.

"తప్పు చేసే స్వభావం కాదు నాది—" అన్నాడు గోవిందరావు.

"నా మరదల్ని తీసుకుని సినిమాకు వెడతావా? అది తప్పు కాదంటావా?"

"అందులో తప్పేముంది? ఆమెను నేను ప్రేమించాను..."

రామస్వామి తడబడి—"సునీత నాకు కాబోయే భార్య. తెలుసునా?" అన్నాడు.

"ఆ విషయం సునీత నడిగేవా?" అన్నాడు గోవిందరావు.

రామస్వామి స్నేహితుడితో అంతకు మించి మాట్లాడలేదు. తర్వాత అతను సునీతను కలుసుకున్నాడు—

"ఈ విషయం ఇంట్లో చెప్పకు బావా!" అంది సునీత.

"ఎందుకని?"

"ఆయన కుద్యోగం వచ్చేదాకా పెళ్ళి మాటలు కుదరవు గదా—పెళ్ళి సంగతి మాట్లాడ గలిగేవరకూ

మా ప్రేమ సంగతి ఇంట్లో తెలియడం ఇష్టంలేదు—"
అంది సునీత.

"మా ప్రేమ అంటున్నావ్—నా ప్రేమ సంగతి మరిచి పోయావా?"

"నేను నిన్ను ప్రేమించడంలేదు..." అంది సునీత.

"కానీ నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను—ఆ సంగతి నీకు తెలుసు..."

"అందుకు నేనేం చేయగలను? నీ ప్రేమ సంగతి చెప్పుకోడమే కానీ నా ప్రేమ సంగతి తెలుసుకుందుకు ఎప్పుడేనా ప్రయత్నించావా నువ్వు!"

"లేదనుకో—కానీ నేను తప్పు అభిప్రాయంలో ఉన్నానని తెలిసినపుడు నువ్వు సరిచేయాలి—అది నీ బాధ్యత!"

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తాననుకోవడం నీ అహంకారం. అందంలో, పర్సనాలిటీలో, తెలివి తేటల్లో నిన్నుమించిన వాళ్ళు బోలెడు మందున్నారు. అయినా నువ్వు గుర్తించ లేదు. గోవిందరావుగార్ని నువ్వే నాకు స్వయంగా పరి చయం చేశావ్. అన్నివిధాలా నీ కతీతుడైన ఆ మనిషిని నాకు పరిచయం చేయడంలో ఉన్న ధైర్యమే నీ అహం కారాన్ని ఋజువు చేస్తోంది. ఇకపోతే చెప్పాల్సిందే ముంది?"

రామస్వామి సునీత ఇలా మాట్లాడుతుందని అనుకో లేదు. అతను విషయాన్ని పెద్దల దాకా తీసుకువెళ్ళాడు. ఆ విధంగా ఆదిలోనే ఈ విషయాన్ని పరిష్కరించగల నని అతననుకున్నాడు.

రామస్వామి తండ్రికి చాలా కోపం వచ్చింది. సునీత తలిదండ్రులు కూడా ఈ విషయంలో కూతుర్ని కొప్ప

డ్డారు.

రామస్వామిని పెళ్లి చేసుకోమన్నా, గోవిందరావుని పెళ్ళి చేసుకోనివ్వకపోయినా ఆత్మహత్య చేసుకుంటానంది సునీత. ఒక్కర్తే ఆడపిల్ల ఆమె! ఇంట్లో పెద్దా చిన్నా అంతా అన్ని గొడవలూ పడ్డాక—సునీత ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీ జరుగదని రామస్వామికి తేలిపోయింది. అయితే అతను కొంత వ్యవధికోరి—ఆ వ్యవధిలో సునీత మనసు మార్చాలనుకున్నాడు.

ఎమ్మెస్సీ పరీక్షలై పోయాయి. గోవిందరావు యూనివర్సిటీకి ఫస్టుగా వస్తే తను నాల్గవ వాడుగా వచ్చాడు రామస్వామి. ఇద్దరూ చాలా సంస్థలకు అప్లికేషన్సు పెట్టారు. ఇంటర్వ్యూలకు వెళ్ళవస్తున్నారు.

ఈ మధ్య కాలంలో రామస్వామి సునీతను తనవైపు తిప్పుకోవడానికి అనేక రకాల ప్రయత్నాలుచేసి విఫలుడయ్యాడు. సునీత తనకు దక్కదని రూఢి అయేక ఒక రోజు అతను అవకాశం చూసుకుని ఆమెను బలవంతంగా అనుభవించబోయాడు.

అతన్నించి తప్పించుకునేందుకు సునీత శారీరకబలంతో కొన్ని వృథాప్రయత్నాలుచేసి—ఆఖరికి చేతులు జోడించి ప్రార్థించింది. అదీ పని చేయకపోగా ధైర్యంచేసి అతనికి లొంగినట్లు నటించి, తన మనసు మారినట్లు నమ్మించి, అతన్ని తప్పించుకుని గదిలో పెట్టి తలుపు గొళ్ళెంవేసింది. తర్వాత ఇంట్లోని వారందరికీ జరిగింది చెప్పింది.

రామస్వామి తండ్రి కొడుకుని వెనకేసుకొచ్చాడు. సునీత తండ్రి రామస్వామిని నిష్ఠూరాలాడాడు. ఆ తర్వాత సునీత పొరపాటున కూడా ఏకాంతంగా రామస్వామికి దొరకలేదు.

గోవిందరావుకీ, రామస్వామికీ ఒకే పరిశోధనా సంస్థలో ఉద్యోగాలు వచ్చాయి. గోవిందరావు పెళ్ళికి సుముఖుడయ్యాడు. సునీతకూ అతనికీ వివాహానికి ముహూర్తం నిశ్చయమయింది. దాంతో రామస్వామిలో బాగా వేడి పుట్టింది.

అతను సునీత దగ్గరకు వెళ్ళి—"నిన్ను ప్రేమించినందుకు జీవితంలో చాలా అన్యాయమై పోయాను. ఎలాగూ పెళ్ళిచేసుకు వెళ్ళిపోతున్నావు. నీకు వరసైన వాణ్ణి, స్వయానా బావను చిన్నతనంనుంచీ నిన్ను భార్యగా భావించుతున్న వాణ్ణి. ఒక్కసారికి నన్ను కరుణించి నాదానివికా. ఈ ఒక్క ఉపకారానికి జీవితాంతం నీకు ఋణపడి ఉంటాను—"అన్నాడు.

సునీత అసహ్యంగా అతని వంక చూసి—"పెళ్ళి నిశ్చయమైనాక ఏ వరస ఉన్నా నేను నీకు చెల్లెలివంటిదాన్ని. నన్నలాగే చూడ్డం నేర్చుకో—" అంది.

రామస్వామికి చాలా కోపం వచ్చింది - "నేననుకున్నది సాధించి తీరతాను. నీ కర్మకాలింది. జీవితంలో నాకు సుఖం లేకుండా చేశావు. నీకూ సుఖం లేకుండా నేను చేస్తాను. నాక్కాకుండా పోయినందుకు నిన్ను కూడా గోవిందరావు క్కాకుండా చేస్తాను.."అన్నాడు.

"అంటే ఏం చేస్తావేమిటి?" అంది సునీత నిరసనగా.

"నా విషయంలో గోవిందరావుచేసిన విధంగా అతని విషయంలో నేనూ చేస్తాను. మీరిద్దరూ కలిసి నా ప్రేమను నిలువునా హత్యచేశారు. మీ ఇద్దరి ప్రేమనూ హత్య చేస్తాను. మీరు చేసిన హత్యలో రక్తం కనబడటం లేదు. కానీ నా హత్యలో ఎర్రటి రక్తం చిందుతుంది..." అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత భయపడలేదు, "హత్యలు చేయాలనుకునే మన స్తత్వం మంచిదికాదు. చచ్చిన వాళ్ళ ప్రాణం క్షణంలో పోయినా – చంపిన వాళ్ళ ప్రాణాలు మాత్రం జీవితాంతం నలుగుతూనే ఉంటాయి–" అంది.

ఆ తర్వాత సునీతకూ, గోవిందరావుకూ పెళ్ళయింది. గోవిందరావు సునీత మెడలో తాళి కడుతూంటే రామస్వామి దిగులుగా చూస్తూ ఉండి పోయాడు.

జీవితంలో స్వర్గాన్ని చవి చూస్తోంది. సునీత గోవిందరావుకు అన్ని మంచి లక్షణాలతో పాటూ, పెళ్ళయ్యాక కూడా భార్యను ప్రేమగా చూసుకునే లక్షణం ఉంది. అతను లేకుండా క్షణమైనా బ్రతకలేని స్థితి సునీతకు వచ్చేసిందంటే – అందుకతని ప్రేమనురాగాలే కారణం.

3

మంచంమీద పడుకుని నవల చదువుకుంటోంది సునీత.

కథ మాంచి పట్టులోవున్న సమయంలో ఎవరో తలుపులు దబదబా బాదారు. చిరాగ్గా లేచింది సునీత. ఆ సమయంలో తలుపులు బాదేదెవరో ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"ఎవరువారు?" అని విసుగ్గా అరుస్తూ ఆమె తలుపులు తీసింది. ఒకవ్యక్తి చటుక్కున లోపల జొరబడి—

"అర్జంటుగా తలుపులు వేసెయ్!" అన్నాడు.

అతన్ని చూసి "నువ్వా?" అంది కంగారుగా సునీత.

"అవును నేనే! ముందు తలుపులు వేసెయ్. నేను చాలా పెద్ద ప్రమాదంలో వున్నాను" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత వెంటనే తలుపులు వేసేసింది. రామస్వామి పరిస్థితి చూడగానే ఆమెకు చాలా జాలి కలిగింది. అతను మనిషి కంగారుగా కనబడుతున్నాడు. శరీరం కొద్దిగా

వణుకుతోంది. కళ్ళలో భయం కనబడుతోంది.

"ఏమిటి ప్రమాదం? ఆఫీసునించే వస్తున్నావా?" అంది సునీత.

"లేదు. ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టాను. నేనిప్పుడో పెద్ద ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాను. నన్ను రక్షించడం నీ చేతుల్లోవుంది." అన్నాడు రామస్వామి.

"నేను నిన్ను రక్షించడమా?" ఆశ్చర్యంగా అంది సునీత. అప్పటికి రామస్వామి వెళ్ళి అక్కడేవున్న ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. సునీత తనూ వెళ్ళి యెదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

"నిజానికి నేను ఏ నేరమూ చేయలేదు. కానీ పరిసితులలా వచ్చాయి. ఓ వారం రోజులపాటు మీ ఇంట్లో నాకు ఆశ్రయం కావాలి. నేనిక్కడుంటున్నట్లు రెండో కంటివాడికి తెలియకూడదు. నా రాకపోకలు రహస్యంగా చేస్తూంటాను. మీరూ వాటి విషయంలో రహస్యాన్ని కాపాడాలి."

"ఎందుకిదంతా?"

"నేను నిరపరాధినని నిరూపించుకుందుకు నాకోవారం రోజులు గడువు కావాలి. ఆ గడువు సమయంలో నా నిర్దోషిత్వాన్ని ఋజువు చేసుకోగలను. అంతవరకూ మీవంటి దగ్గర బంధువులే నాకు సాయపడాలి."

సునీత ఆలోచనలో పడింది. తననొక పర్యాయం ఏకాంతంలో అతడు బలవంతం చేయబోయిన దృశ్యం ఆమె కళ్ళముందు మెదుల్తోంది. ఒక్కసారి తనకులాంగి పొమ్మన్న అతని అర్థింపు, బెదిరింపు ఆమె చెవులలో గింగురుమంటోంది. కాని అతనిప్పుడున్న దయనీయమైన పరిసితి___

"ఆలోచించకు సునీతా! నన్నిప్పుడో గదిలోవుంచి గొళ్ళెం పెట్టేయి. కాలక్షేపానికి ఏ పక్కింటి పిన్ని గారినో పిలిచి మీ ఆయన వచ్చేదాకా కబుర్లుచెప్పుకో" అన్నాడు రామస్వామి.

"అలాయెందుకు చేయడం?"

"అది నీకూ నాకూకూడా మంచిది. నేను ఈఇంట్లోకి రావడం ఎవ్వరూ చూడలేదు. కానీ నా గురించి యెవరయినా వెతికేటప్పుడీ యింటికి రావచ్చును. ఈ ఇంట్లో మరోవ్యక్తి లేడన్న నమ్మకం చుట్టుప్రక్కల అందరిలోనూ కలగాలి. నేను గదిలోనే వుంటాను. కానీ నేనిక్కడ లేనట్లు బలమైన సాక్ష్యంవుండాలి."

సునీత క్షణం ఆలోచించి "నీ పాడుబుద్ధి అర్థమైంది నాకు. నిన్ను గదిలో గొళ్ళెంపెట్టి పక్కింటి పిన్నిగారితో కబుర్లుచెబుతూ కూర్చుంటే ఆయనవస్తే ఏమనుకుంటారు? నువ్వు నాకోసం వచ్చావనీ, అనుకోకుండా పక్కింటావిడ వస్తే నిన్నావిధంగా దాచేననీ ఆయన భావించి నన్ను వదిలిపెట్టేస్తారనా?" అంది.

"సునీతా ప్లీజ్!" అన్నాడు రామస్వామి బాధగా. "నేను నిన్ను ప్రేమించిన నేరానికి నాకు దుష్టత్వాన్ని ఆపాదించకు. నీ అనుమానం నిరాధారమైనది. ముందు నువ్వు ఒప్పుకుంటే అన్ని విషయాలూ నీ భర్తతోకూడా ఆలోచించుదామనుకుంటున్నాను. వాడికి తెలియకుండా నేనేదో చేస్తాననుకోకు."

తను అనవసరంగా తొందర పడిందేమోనని బాధ పడింది సునీత. ఆ తర్వాత ఆమె అతను చెప్పిన విధంగానే చేసింది.

4

గోవిందరావుని చూస్తూనే రాజేశ్వరమ్మ త్వరత్వరగా లేచి వెళ్ళిపోయింది.

"ఎప్పుడూ లేనిదీరోజింత సేపు కబుర్లు పెట్టావేమిటి? నేనింట్లోకి వచ్చేసరికి నువ్వు ఒంటరిగా వుండాలని తెలియదూ?" అన్నాడు గోవిందరావు భార్యను కౌగిట్లో బంధిస్తూ.

సునీత జరిగిందంతా చెప్పి తలుపు గొళ్ళెం చూపించింది. గోవిందరావు ఆశ్చర్యంగా విని, "అవును—వాడు పదిహేనురోజులు ఎర్న్‌డ్ లీవుకు అప్లై చేశాడు. ఐతే ఏదో ప్రమాదంలోవున్నట్లు నాకు చెప్పలేదు" అన్నాడు.

సునీత వీధితలుపులు వేసి వచ్చింది. గోవిందరావు గది గొళ్లెం తీసాడు. గదిలోంచి రామస్వామి నవ్వుతూ బయటకు వచ్చాడు. "గట్టిగామాత్రం మాట్లాడకండి. ఇంట్లో నేనున్నట్లు ఎవ్వరికీ తెలియకూడదు. ఇది అజ్ఞాతవాసంకూడా కాదు. అదృశ్యవాసం" అన్నాడతను.

"అసలు కథేమిటో చెప్పు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"చెప్పడానికి కథేమీ లేదు. చాలా కష్టాల్లోవున్నాను. ఇప్పుడేమీ వివరించలేను. అయినవాళ్ళుగా ఓ వారం రోజులు ఆదరించగలిగితే ఆదరించండి. మీ ఋణం ఈ జన్మకు తీర్చుకోలేననుకుంటాను" అన్నాడు రామస్వామి.

"ఇది నీయిల్లు" అన్నాడు గోవిందరావు. సునీత మాత్రం మౌనంగా ఊరుకుంది.

"నీ కిష్టంలేదా?" అన్నాడు రామస్వామి, సునీతను.

"మీరుకూడా ఓ వారంరోజులు ఆఫీసుకు సెలవుపెట్టకూడదూ?" అంది సునీత.

గోవిందరావు ఆలోచనలో వుండగా రామస్వామి

అన్నాడు. "అలా అయితే నా ప్లానంతా అప్‌సెట్ అవుతుంది. మీ ఆయన ఉత్తినే సెలవుపెట్టి యింట్లో కూర్చుంటే అందుకేదో కారణముందనే అనుకోవాలి. నేను మీ ఇంట్లో ఉంటున్నానని లవలేశంకూడా ఎవరికీ అనుమానం కలక్కూడదు."

"అలా అనుమానం కలిగితే ఏమౌతుంది?" విసుగ్గా అన్నాడు గోవిందరావు.

"చాలా కష్టాలలో వున్నాను. ఇప్పుడేమీ చెప్పలేను. అయిన వాళ్లుగా...."

"సరే అలాగేలే—కానీ..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"నన్ననుమానించ వద్దు. నువ్వు వెళ్ళేటప్పుడే గదికి గొళ్లెంపెట్టి వెళ్లు. తాళంమాత్రం వెయ్యవద్దు. ఎవరయినా ఇంటికివస్తే లోపల మనుషులుండగా ఓ గదికి తాళంవేసి ఎందుకున్నదన్న అనుమానం వస్తుంది?" అన్నాడు రామస్వామి.

"సరేలే, కానీ యిదంతా దేనికి?"

"చాలా కష్టాలలో వున్నాను. ఇప్పుడేమీ చెప్పలేను. అయిన వాళ్ళుగా..."

"తప్పకుండా ఆదుకుంటాంలే బాబూ"—అన్నాడు గోవిందరావు. రామస్వామి వ్యవహారమేమిటో అతనికి అంతుబట్టలేదు.

5

సునీతను దగ్గరగా తీసుకొని, "జీవితాంతం మనమిద్దరం ఇలాగే..." అని ఏదో అనబోతుండగా భర్తను వారించి "హుష్, ఇంట్లో బావవున్నాడు" అంది.

"ఉన్నాడని నాకూ తెలుసులే. కానీ వాడు వింటే వచ్చిన నష్టమూ లేదు. పైగా వాడికి ఉపయోగం కూడా. మనింట్లో మూడో మనిషున్నట్లు యెవ్వరికీ అనుమానం రాకూడదు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"అదిసరే—కానీ బావ విషయం మీ కేమైనా తెలిసిందా?"

"ఏమీ చెప్పందే ఎలా తెలుస్తుంది?"

"చెప్పలేదనుకోండి. కానీ మీరు చాలా తెలివయిన వారు కదా..."

"చదివింది గుర్తుంచుకోవడంలోనే నా తెలివితేటలు"

"అంతే ఐతే అమెరికన్ స్కాలర్‌షిప్ మీ కెలా గొస్తోంది?"

"అప్పుడే వస్తోందని అనేయకు. దానికి చాలా పెద్ద పోటీవుంది. మన సంస్థనించే ఇద్దరమునాం" అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఇద్దరంటే యెవరు? బావేగదా. మీ యిద్దర్లో మీ ముందు బావెలాగూ చాలడు? అందుకేగా స్వయంవరంలో నేను మిమ్మల్నెన్నుకున్నాను?" అంది సునీత.

"అది నీ స్వయంవరం సంగతి. ఇక్కడంతా ఇంటర్వ్యూపైన ఆధారపడి వుంటుంది. రామస్వామి ఇంటర్వ్యూలు బాగా చేస్తాడు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"అక్కడికి మీవు చేతకానట్టు. ఇంటర్వ్యూకమిటీలో మీ డైరెక్టరున్నాడుట గదా — ఆయనకు మీరంటే యెలాగూ అభిమానం" అంది సునీత.

"ఆయనకు నేనంటే కాదు. మా సంస్థంటే అభిమానం. మా ఇద్దర్లో ఒకరికి తప్పకుండా స్కాలర్‌షిప్ వస్తుంది. వచ్చినవాడు చాలా అదృష్టవంతుడు. రెండేళ్ల

ట్రయినింగు, నెలకు వెయ్యిడాలర్లు. జాగ్రత్తగావుంటే రెండేళ్ళలోనూ లక్ష రూపాయలు వెనకేసుకు రావచ్చు. అదీగాక మనమిద్దరమూ హీరో హీరోయిన్లలా ఫారిన్ జీవితం గడపొచ్చు'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''అదిసరే, బావసంగతి చెప్పలేదు. నాకేదో భయంగా వుంది. అతనికి నామీద చిన్నప్పట్నించీ ఆశ వుందని మీకూ తెలుసు. అలాంటప్పుడు రోజల్లా అతనితో వంటరిగా ఉండడం నాకిష్టంలేదు'' అంది సునీత.

''నాకూ యిష్టంలేదు కానీ ఆ సంగతి చెప్పడానికి మొహమాటంగా ఉంది. అందుకింకేదయినా యేర్పాటు చేసుకోవాలి'' అని క్షణం ఆలోచించి, ''లత తెలుసు కదా నీకు!'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''మీ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న టైపిస్టు రాధ చెల్లెలేగా?''

''అవును. ఆమె కాలేజీకిప్పుడు సెలవులు. నీవంట్లో ఆరోగ్యంగా లేదనీ, నేను లేనంతసేపూ ఓ నాలుగు రోజులు నీకు కంపెనీగా ఉండమనీ రిక్వెస్ట్ చేస్తాను. లతకు నువ్వంటే చచ్చేటంత ఇష్టం. ఎగిరి గంతేసి ఒప్పుకొంటుంది'' అన్నాడు గోవిందరావు.

తీరుబడి సమయంలో పుస్తకాలు చదువుకోవడం సునీత అలవాటు. కబుర్లతో కాలక్షేపం చేయడం ఆమెకు చాలాచిరాకు. లతకు కబుర్లంటే చాలా ఇష్టం. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఏదో ఒకటి వాగుతూనేవుంటుంది. సునీతకు లతంటే బోరు. కానీ యిప్పుడు గత్యంతర మున్నట్లులేదు.

''ఏమిటో సరదాగా, సుఖంగా జీవిస్తున్నాం—'' అని నిట్టూర్చింది సునీత.

"ఇప్పుడు మాత్రం సరదాకీ, సుఖానికీ తక్కువేమి వచ్చింది?" అంటూ సునీతను దగ్గరగా తీసుకొన్నాడు గోవిందరావు.

6

సునీత చటుక్కున భర్తపక్కలోంచి లేచి, "పాల వాడొచ్చాడు" అంది.

"నువ్వు పడుకో, నేను వెళ్ళివస్తాను..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఈ వేళ్టికలా కుదరదు. బావకు పెందరాళే కాఫీ అలవాటు."

"ఏమైనా చేయగలను కానీ ఈ త్యాగం మాత్రం చేయలేను" అన్నాడు గోవిందరావు. కానీ బట్టలు సరి చేసుకొని వెళ్ళిపోతున్న భార్యనతను వారించలేదు. ఏమైనా అతిథి మర్యాద గృహస్థ ధర్మంకదా!

సునీత పాలుపోయించుకు వచ్చేసరికి రామస్వామి స్నానం చేయడంకూడా ఐపోయింది. రాత్రి అతనుక్రీగా మసలడంకోసం అతనిగది తలుపుకు గొళ్ళెం వేయలే దామె. అతన్ని చూస్తూనే, "సారీబావా! లేచేసరికి ఆలశ్యమైపోయింది. నీకు పెందరాళే కాఫీ అలవాటు గదా!" అంది సునీత బాధగా.

"నా అలవాట్లింకా గుర్తున్నాయా నీకు!" అన్నాడు రామస్వామి ఆనందంగా.

"ఎందుకుండవు?" అని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది సునీత. ఆమె కాఫీ కలిపేసరికి భర్త కూడా ముఖం కడు క్కొని వచ్చాడు. ముగ్గురూ కాఫీ తాగడమవగానే పని మనిషివచ్చి తలుపు తట్టింది. చటుక్కున తనగదిలోకి దూరాడు రామస్వామి. అప్పుడే సునీతకు గుర్తొచ్చింది

తనబావ పనిమనిషి కళ్ళబడకూడదని. ఐతే అదెలా సాధ్యం? అదిప్పుడు ఇల్లంతా తిరిగి ఊడుస్తుంది. అంట్ల గిన్నెలు తోముతుంది.

పోనీ అని బావగది ఊడవ్వద్దని చెబుదామంటే ఎందుకని అడుగుతుంది. అలాంటి అనుమానాలెవ్వరికీ రాకూడదని బావన్నాడు. ఈ విషయాన్నామె రహస్యంగా భర్తనడిగితే "ఇందులో నీకు కంగారెందుకు? వాడి సంగతి వాడే చూసుకుంటాడు" అన్నాడు.

ఐతే ఆ తర్వాత జరిగిన విషయమామెకు నవ్వు పుట్టించింది. పనిమనిషి ఇల్లూడుస్తూంటే రామస్వామి తన చాకచక్యాన్నంతా ప్రదర్శించి గొల్లస్థంభాలాటలోలాగ గదులుమారి పనిమనిషికి తన ఉనికి గురించిన అనుమానం కలక్కుండా చూసుకొన్నాడు.

ఆ వింత సన్నివేశాన్ని సునీతతోపాటు గోవిందరావు కూడా ఆనందించి పనిమనిషి వెళ్ళిపోయాక "ఈ తమాషా అంతా దేనికో నాకూ చెప్పకూడదూ? విని ఆనందిస్తాను" అన్నాడు.

"మీకు తమాషాలాగుంది కానీ ఇది నాకు జీవన్మరణ సమస్య. చాలా కష్టాల్లో ఉన్నాను. ఇప్పుడేమీ చెప్పలేను. అయిన వాళ్ళు..." అని అతనింకా ఏదో అనబోతోండగా _ "పొరబాటు నాదే _ ఇంక అడగనులే_" అన్నాడు గోవిందరావు.

పని మనిషి వెళ్లి పోయేక సునీత త్వరత్వరగా వంట చేసింది. భోజనాలు ముగ్గురూ కలిసే జేశారు. గోవిందరావు వెళ్ళిపోబోయే ముందు రామస్వామిని గదిలో పెట్టి గొళ్ళెం వేయడం మరిచి పోలేదు.

భర్త వెళ్లిపోగానే సునీత తొందరగా ఇల్లు సర్దుకుంది.

ఏ పని చేస్తున్నా గదిలో ఉన్న బావ ఆమె కళ్ళముందు మెదుల్తూనే ఉన్నాడు.

అతనిక్కడికి ఎందుకు వచ్చాడూ, ఏం చేయదల్చుకున్నాడు అన్న ప్రశ్నలకన్నా ఒంటరిగా ఒక్కడినీ గదిలోపెట్టి గొళ్ళెం వేశామన్న బాధ, జాలి ఆమెలో ఎక్కువగా ఉన్నాయి. అయితే తనకు తానై గొళ్ళెం జోలికి వెళ్ల దల్చుకోలేదామె. రామస్వామి ప్రమాదకరమైన మనిషని ఆమెకు తెలుసును.

భర్త వెళ్ళి అరగంటైనా లత రాలేదు. మొదటిరోజు- అతనింకా వెళ్లాలి. రాధతో మాట్లాడాలి. లతకు విషయం తెలియ జెయ్యాలి. రేపట్నించయిదే ఆమె పెందరాళే రావచ్చు. లత గురించి అబద్ధం చెప్పాలనుకుంటున్నా ఆమె కిప్పుడు నిజంగానే ఒంట్లో బాగున్నట్లులేదు.

మరో అర్ధగంటకు రామస్వామి గదిలోంచి కొన్ని శబ్దాలు వినిపించాయి. అవి తనను పిలవడానికి సంకేతంగా సునీతకు తోచింది. కొద్ది క్షణాలు తటపటాయించి ఆమె ధైర్యం తెచ్చుకుని తలుపులు తీసింది.

"అర్జంటుగా మరుగు దొడ్డికి వెళ్లాలి. నీకు శ్రమ ఇచ్చినందుకు మన్నించు-" అన్నాడు రామస్వామి. ఆమె జవాబు కోసం ఎదురు చూడకుండా అతను వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

రామస్వామి పరిస్థితికి సునీతకు చాలా జాలి కలిగింది. ఆమె ఇంకా ఆ అవస్థలో ఉండగానే ఎవరో వీధి తలుపులు తట్టారు. సునీత వెళ్ళి తలుపులు తీసింది.

"నమస్కారమండీ!" అంటూ ప్రవేశించింది లత. సునీత ఆమెను చూస్తూనే నీరసంగా ముఖం పెట్టేసింది.

అందుకు నటన అవసరం లేదు. ఆ మనిషితో సాయంత్రం భర్త వచ్చేవరకూ వేగాలన్న భావన అప్రయత్నంగానే ఆమె ముఖంలోకి నీరసాన్ని తీసుకు వచ్చింది.

"మీరేమీ అనుకోకండీ - కబురు తెలియగానే ఉన్న దాన్ని ఉన్న పళంగా పరుగెట్టుకొచ్చాను. ఇంకా కొన్ని కాలకృత్యాలుండి పోయాయి.." అంది లత. ఆమె ముఖం చూస్తూనే ఆమె అవసర మేమిటో తెలిసి పోతోంది.

సునీత చెవులు సునిశితంగా పనిచేస్తున్నాయి. మరుగు దొడ్డికని వెళ్ళిన బావ ఇంకా వచ్చినట్లు లేదు. ఇప్పుడు లత నెలా ఆపాలి?

సునీతకు మనుషుల్ని కబుర్లలో పెట్టి మభ్యపెట్టడం చేతకాదు. అయినా ఏదో ప్రయత్నం చేస్తూ లతను వంటింటి వైపుకు నడిపించింది. అలా వెళ్ళేటప్పుడు రామ స్వామి ఉండే గది వైపు చూసింది. ఆ తలుపులింకా తెరిచే ఉన్నాయి. అంతసేపు అతను మరుగు దొడ్లో ఎందుకుండిపోయాడో అనుకుంది ఆమె మనసులో.

"ఇప్పుడు వంటిల్లు చేరవలసిన సమయం కాదండీ -" అని లత అక్కణ్ణించి చటుక్కున పరుగెత్తింది. ఆమె నెలా వారించాలో తెలియక సునీత ఊరుకుంది.

ఓ అయిదు నిముషాల అనంతరం లత ప్రశాంతంగా తిరిగి వచ్చింది. ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం, భయంలాంటి భావాలేమీ లేవు. ఆమె అంత ప్రశాంతంగా ఉండడం చూసి సునీత కాశ్చర్యం కలిగినా, ఆ ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించుకునే దారి లేక ఊరుకున్నదామె.

తన మనసులోని అనుమానాన్ని నివృత్తి చేసుకో వడం కోసం ఆమె తనూ ఒకసారి బాత్రూం గదిలోకి

వెళ్ళింది. అది ఇంట్లో ఒక భాగంగా ఉంటోంది. బాత్రూం లెట్రిన్ కంబైన్డ్‌గా ఒక విశాలమైన గదిలో ఉన్నాయి.

సునీత ఆ గదిలోకి వెళ్ళి వెళ్ళగానే అక్కడ రామస్వామి కనిపించాడు. ఆమె ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. తలుపులు వేయమన్నట్లు సౌంజ్ఞ చేశాడతను. అప్రయత్నంగా తలుపులు వేసిందామె. రామస్వామి ఆమెను సమీపించి–"ఆ అమ్మాయెవరు? ఎందుకొచ్చింది?" అని నెమ్మదిగా అడిగాడు.

సునీత చెప్పింది. రామస్వామి ముఖం ఎర్రబడింది – "నానుంచి రక్షణ కోరుతున్నా వన్నమాట!" అన్నాడు.

"భర్త చాటు ఆడదాన్ని. ఆయన కనుమానం రాకుండా కాపాడు కోవడం నాకు అవసరం –" అంది సునీత.

"గోవిందరావీ విధంగా నీకు కాపలా పెట్టడం నిన్నూ నీ మంచితనాన్నీ అవమానించినట్లు ఫీలవడం లేదా నువ్వు?" అన్నాడు రామస్వామి.

"లేదు –" అంది సునీత.

"కానీ ఇది నాకు అవమానమే! స్వయానా మరదలువి నువ్వు. అయినా పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయాను. నీ ఇంటికి ఆశ్రయం కోరి వచ్చాను. గదిలో బందీనయ్యాను. అంతే కాదు. ఓ ఆడపిల్ల కాపలా కూడా." అన్నాడు రామస్వామి "సునీతా – ప్లీజ్! అసలే కష్టాల్లో ఉన్న నేను ఈ అవమానాన్ని భరించలేను.ఆ పిల్లను పంపించేసేయ్."

"అది సాధ్యం కాదు –" అంది సునీత.

"సాయంత్రం నీ భర్తతో ఈ విషయం మాట్లాడతాన్లే. ఇలాంటి విషయాల్లో నీకంటె వాడే నయం!" అన్నాడు రామస్వామి.

"ఆ పిల్ల బాత్రూంలోకి వస్తే కళ్ళబడకుండా ఎలా తప్పించుకున్నావ్?" అంది సునీత.

"అది నువ్వడక్కూడదు. నేను చెప్పకూడదు. దీన్ని బట్టి నాశక్తి సామర్థ్యాలు తెలుసుకో. నేను నిన్నేదైనా చేయదల్చుకుంటే - ఆ పిల్ల ఉన్నా చేయగలను -" అన్నాడు రామస్వామి.

"సరే కానీ - రోజల్లా లెట్రిన్లో ఉంటే మాకు చాలా ఇబ్బంది. నువ్వు నీ గదిలో కెళ్ళి తలుపులు కేర వేసుకుంటే, ఎలాగో అలా నేను వచ్చి గొళ్ళెం పెట్టేస్తాను. కానీ లత తిన్నగైనది కాదు. ఇల్లంతా తిరుగుతుంది. నీ గదిలోకి మేము రావాలనుకుంటే గొళ్ళెం కాస్త చప్పుడు చేస్తాను. ఏ మంచం క్రిందకైనా దూరు-" అంది సునీత.

ఆమె రామస్వామి జవాబు కోసం ఆట్టే ఎదురు చూడకుండా బయటకు వెళ్ళింది. తర్వాత లతను తీసుకుని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. వెంటనే కబుర్లు మొదలుపెట్టేసింది లత.

"కాస్త కాఫీ పుచ్చుకుంటూరా? లేకపోతే భోంచేసేస్తారా?" అంది సునీత.

లత దానికి వెంటనే సరైన జవాబివ్వలేదు. తనకు కాఫీ ఎంతగా అలవాటై పోయిందో, ఎన్నిసార్లు తాగినా తనకు మామూలుగానే ఎలా ఉంటుందో, భోజనానికి కాఫీ ఎలా అడ్డురాదో వగైరాలు చెబుతూ వాటికి సపోర్టుగా ఉదాహరణలు కూడా చెబుతోంది.

"అయితే కాఫీ కలుపుతాను. తర్వాత భోంచేద్దురుగాని" అంది సునీత.

"అలాగే కానీ - అసలే మాకు ఒంట్లో బాగోలేదు,

మీరు నాకు కాఫీ కలిపివ్వడమేంటి? మీరలా కూర్చోండి. నేను కాఫీ కలుపుకు తాగేస్తాను. బైదిబై మీకూ కూడా" అని లత ఇంకాయేదో అనబోతూండగా "రోజుకు రెండుసార్లే నేను కాఫీ తాగుతాను. రెండుసార్లకూ ఓ పూటైనా గ్యాపుండాలి" అంది సునీత.

"అంటే మా పెద్దమ్మగారిలా అన్నమాట!" అంటూ లత తన పెద్దమ్మగారి గురించి చెప్పడం మొదలుపెట్టింది. ఈలోగా సునీత వెళ్ళి రామస్వామి వున్న గదితలుపులు వేసివచ్చింది. లత ఆమెకు వినబడేలా స్వరంపెంచి మాట్లాడుతూ నేవుంది.

7

"నాకు కాపలాగా లతని పెట్టడం నాకు నచ్చ లేదురా" అన్నాడు రామస్వామి.

గోవిందరావు తడబడి "అబ్బే అలాంటిదేమీ లేదు. సునీతకు నిజంగానే వంట్లో బాగుండడంలేదు. సాయంగా ఉంటుందని లతకు కబురుపెట్టాను. ఇది మాకు కొత్త కాదు" అన్నాడు.

"కానీ ఇప్పుడు సునీత ఆరోగ్యం బాగానే వున్నదని నా అనుమానం. నిజంగా బాగోలేకపోయినా— నేను ఇంట్లోకి వచ్చినప్పుడే లతని పిలిపించడం నాకూ, సునీతకూ కూడా అవమానం."

"నాకేమీ అవమానంలేదు" అంది సునీత ఖచ్చితంగా.

"అవేం మాటలు సునీతా!" అన్నాడు గోవిందరావు. అతను క్షణం ఆలోచించి "సరే నిన్ను బాధ పెట్టడం నాకిష్టంలేదు. రేపట్నించి లత రాదు."

"నువ్వుచాలా మంచివాడవురా. నువ్వు నన్నుగదిలో పెట్టి తలుపు గొళ్ళెం వేసెయ్. మళ్ళీ నువ్వు తిరిగొచ్చే

దాకా గదిలోనే వుంటాను'' అన్నాడు రామస్వామి.

''అదిమాత్రం నీకూ అవమానంకాదా!'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''కాదు. ఎందుకంటే ఇంట్లో ఫ్రీగా తిరగటం నాకూ ఇష్టంలేదు. ఇంట్లో ఇంకో మనిషున్నాడన్న భావం ఎవరికీ కలగకూడదు. అతను నువ్వు బయటనుంచి రప్పించడం వల్ల ఈ ఇంట్లో నా ఉనికి గురించి అనుమానం రేకెత్తే అవకాశంకూడా వుంది. అదే_సునీత యే పొరుగింటి పుల్లమ్మతోనో కబుర్లు చెబుతూకూర్చుంటే నాకు అభ్యంతర ముండదు'' అన్నాడు రామస్వామి.

''అసలేం జరిగింది. ఎందుకిదంతా?'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''చాలా కష్టాల్లో వున్నాను. ప్రస్తుతానికేమీ చెప్పలేను. ఐనవాళ్ళు...''

''సరేలే'' అన్నాడు గోవిందరావు. తన విసుగును బయటకు ప్రదర్శించకుండా మనసులోనే దాచుకున్నాడు.

రాత్రి భోజనాలై పడుకున్నాక ''నాకేదో బెంగగా ఉంది'' అంది సునీత భర్తతో.

''రేపు ఆఫీసుకు వెళ్ళేప్పుడే చెప్పేస్తాను అతను రావద్దని. వాడు చాలా అఫెండవుతున్నాడు'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''మీరుమాత్రం సందేహించకుండా గదికి గొళ్ళెం పెట్టి మరీ వెళ్ళండి'' అంది సునీత.

మర్నాడలాగే చేసి వెళ్ళాడు గోవిందరావు. అతను వెళ్ళేక పనులు చూసుకుని ఓ నవల చదువుతూ కూర్చుంది సునీత. చాలావరకు రామస్వామి గదిలోంచి అలికిడేమీ వినపడలేదు. నవలమీద బాగా దృష్టిపడ్డాక రామస్వామి

గదిలోంచి సంకేత శబ్దం వినిపించింది సునీతకు. సునీత వెళ్ళి గొళ్ళెం తీయబోయింది.

“తలుపు తీయక్కర్లేదు. కాస్త కాఫీ తెచ్చిపెట్టు-చాలు” అన్నాడు రామస్వామి.

తలుపు తీయకుండానే సునీత వెనక్కి వెళ్ళింది. మధ్యాహ్నానికని ఆమె ఫ్లాస్కులో పోసిన కాఫీసిద్ధంగా ఉంది. అది ఓ గ్లాసులోపోసి ఆమె మళ్ళీ గదిదగ్గరకు వచ్చి గొళ్ళెంతీసి తలుపులు తోసింది.

సునీత తలుపులు తోసేసరికి లోపల యెవ్వరూ కనబడలేదు. ఆమె గదంతా పరీక్షించి ఆఖరికి మంచంకింద కూడా చూసింది. రామస్వామి గదిలో లేదు.

8

సాధారణంగా గోవిందరావూ,గోపీనాథ్ మధ్యాహ్నం గోవిందరావు ఆఫీసు కెదురుగా ఉన్న కాంటిన్‌లో కలుసుకుని కాఫీ తాగుతుంటారు. వారు చిన్ననాటి నుండి స్నేహితులు కాకపోయినా, గత ఆరు నెలలుగా అనుకోకుండా పరిచయ మైనప్పట్నించీ ఆప్తమిత్రుల్లా మసలుకుంటున్నారు. గోపీనాథ్ పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఈరోజుకూడా ఇద్దరూ యెప్పటిలాగే కబుర్లు చెప్పుకుంటూండగా అక్కడికి హఠాత్తుగా రామస్వామి వచ్చేడు. అతన్నిచూసి గోవిందరావు చాలా ఆశ్చర్య పడ్డాడు. అత నేదో అనబోతూండగా రామస్వామి తనే చొరవగా “హలో గోవిందరావ్! ఇక్కడుంటావని అనుకున్నాను. అర్జంటుపనిమీద ఈ ఊరొచ్చాను. ఇంకో అర్ధగంటలో వెళ్ళిపోతాను. మీ యింటికి రాలేక పోయినందు సునీత నేమీ అనుకోవద్దని చెప్పు. ఈముక్క చెప్పడం కోసమే నీ దగ్గరకొచ్చాను” అన్నాడు.

గోవిందరావు పరిస్థితి నర్థం చేసుకున్నాడు. రామస్వామికి సహాయపడే ఉద్దేశంతో "వారం రోజులుగా నీకోసం యెదురుచూస్తున్నాం. నువ్వు రాకపోతే సునీత ఏమయినా అనుకుంటుంది. ఓసారి ఇంటికి వెళ్లకూడదూ?" అన్నాడు.

"కుదిరితే తప్పక వెళ్ళివుండేవాడినే కదా" అని వెళ్ళిపోయాడు రామస్వామి.

"ఎవరతను?" అన్నాడు గోపీనాథ్.

చెప్పాడు గోవిందరావు. తనకూ, రామస్వామికీ మధ్య జరుగుతున్న కథ చెప్పాలా అనిపించింది గోవిందరావుకి. ఐతే యెంత మిత్రుడయినప్పటికీ గోపీనాథ్ పోలీస్ ఇనస్పెక్టరన్న విషయం గుర్తుకువచ్చి ఆ కోరిక బలవంతాన చంపుకున్నాడతను.

ఆ సాయంత్రం అతను ఇంటికి వెళ్ళగానే భార్యతో "రామస్వామి వచ్చాడా?" అనడిగాడు. సునీత అతని వంక ఆశ్చర్యంగా "బావ యింట్లో లేడని మీ కెలా తెలుసు?" అనడిగింది.

గోవిందరావు భార్యకు తన అనుభవం చెప్పేక, సునీత తన అనుభవం భర్తకు చెప్పింది.

"ఐతే నువ్వు తలుపు తీయకుండా రామస్వామి మాయమయ్యాడంటావ్? ఇది నేను నమ్మలేను. ఇంకా నీతో చెప్పి యెలాగో బయటపడ్డాడని అనుకుంటున్నాను..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"అదెలా సాధ్యమో మీరే చెప్పాలి. రండి, ఆ గదికి కెడదాం" అంది సునీత. ఇద్దరూ ఆ గది దగ్గరకు వెళ్ళగానే, "వాడు లేకపోయినా గదికి గొళ్ళెమెందుకు?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఆ గదికి గొళ్లెం పెట్టే అలవాటు మనకు యెప్పుడూ ఉన్నట్లుండాలికదా."

"బాగా నేవుంది" అంటూ గొళ్లెం తీసాడు గోవిందరావు. అతను తలుపులు తీయగానే, "హలో-కులాసానా?" అంటూ పలకరించాడు రామస్వామి.

అతన్ని లోపలచూస్తూనే భ్రాన్తపడిపోయింది సునీత. గోవిందరావు రామస్వామివైపూ, సునీతవైపూ మార్చి మార్చిచూసాడు. భార్యముఖంలో కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతున్న ఆశ్చర్యం అతన్ని విచలితుణ్ణి చేసింది.

"ఏమిటీ మాయ? గదిలోనుంచి యెలా మాయమయ్యావ్. మళ్ళీ తిరిగి ఎలావచ్చావ్?" అంది సునీత.

"అవి నాకు సంబంధించిన జాగ్రత్తలు." అన్నాడు రామస్వామి.

"బాగా నేవుంది కానీ, ఈరోజు నీ సంగతేమిటో తేల్చిచెప్పు. చాలా కష్టాల్లో వున్నాను. అంటూ పాత పురాణాలు విప్పకు. మా ఇంట్లో నాలుగురోజులుండదల్చుకున్న పక్షంలో ఏ ఉద్దేశ్యంతో నువ్వు మా ఇంట్లో చేరినదీ చెప్పాలి" అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఈరోజు రాత్రి భోజనాలవద్ద అన్నీ చెబుతాను. కానీ నేను ఎంత చెబితే అంతే వినాలి. అంతకంటే యెక్కువ అడక్కూడదు" అన్నాడు రామస్వామి.

"ఎంతో కొంత - అసలంటూ మొదలు పెడితే!" అన్నాడు గోవిందరావు.

భోజనాల కూర్చున్నప్పుడు రామస్వామి ముక్తసరిగా అన్నాడు. "నన్నిప్పుడీ పనిమీద మన ఆఫీసే నియోగించింది. ఒక దేశద్రోహి బండారం బయటపెట్టే ప్రయత్నంలో వున్నాను. నా సమాచార ముపకరించేది

పోలీసులకే అయినా, ప్రస్తుతం పోలీసులక్కూడా నేనేం చేస్తున్నానో తెలియకూడదు. ఇలా యింకా మూడురాత్రులు గడిపి తేచాలు. ముచ్చటగా మూడు రాత్రులు...ఆ తర్వాత నేననుకున్న పని సాధించగలుగు తాను..."

సునీత మనసులో "క్షణక్షణమూ గండంగా ఉన్న ఈ మనిషితో ఇంకా మూడురోజులు గడపడం కష్టం. ఏమైనా ఈ రాత్రి ఆయనకు నచ్చచెప్పి బయటకు పంపించే యాలి. రేపట్నించి ఫ్రీగా ఉండాలి" అనుకుంది.

గోవిందరావు భోజనం పూర్తిచేసి, "నాకు నిద్ర వస్తోంది..." అన్నాడు. సాధారణంగా ఎదుటివ్యక్తితో మాట్లాడ్డం యిష్టం లేనప్పుడు అతనలాగంటాడు. ఆ విషయం తెలిసిన సునీత మనసులో నవ్వుకుంది.

గోవిందరావు, రామస్వామి తమతమ గదుల్లోకి వెళ్ళి పోయారు. సునీత వంటిల్లు సర్దుకుని పడుకోబోయేముందు నీరసం తగ్గడానికి తను తీసుకుంటున్న టానిక్ తాగింది. అది రోజూలా లేదని ఆమెకు అనిపించింది. ఆమె నిద్ర పోవడానికి వెళ్ళేసరికి గోవిందరావు మంచి నిద్రలో వున్నాడు. ఆమె యెంత ప్రయత్నించినా అతను లేవ లేదు. ఆమెకు వళ్ళంతా తేలిపోతున్నట్లుగా యేదోలా వుంది.

అదే సమయంలో గదిలో బెడ్ లైట్ ఆరిపోయింది. తిరుగుతున్న ఫ్యాను ఆగిపోయింది. గదంతా చిమ్మచీకటి. కళ్ళు పొడుచుకున్నా ఏమీ కనబడటంలేదు. ఆ సమయంలో యెవరో ఆమెగది తలుపుతట్టారు.

సునీత తలుపుదాకా వెళ్ళి "బావా" అంది.

"ఔను - నేనే - ఒక్కసారి తలుపు తీస్తావా?" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత తలుపుతీసింది.

"ఇంట్లో బ్యాటరీ లైటుందా?" అన్నాడు రామస్వామి.

"లేదు..." అంది సునీత.

"ఐతే యెలా? నేను బాత్రూమ్‌కి వెళ్ళాలి. ఇల్లంతా చిమ్మ చీకటిగావుంది" అన్నాడు రామస్వామి.

"ఐతే మా మంచం దగ్గర తలుపుదిక్కున ఉన్న బల్ల మీద అగ్గిపెట్టె ఉండాలి. ఈ చీకట్లో నేనవన్నీ వెతికి తేలేను. నేను గుమ్మందగ్గర నించుంటాను. నువ్వు అగ్గిపెట్టె తెచ్చుకో..." అంది సునీత.

రామస్వామి తడుముకుంటూ మంచం దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఒకటి రెండు నిముషాలు తచ్చాడాడు.

"ఏం చేస్తున్నావక్కడ?" అంది సునీత.

"అగ్గిపెట్టె దొరకలేదు" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత కదిలి తనూ మంచం దగ్గరకు వచ్చింది. అప్పుడే ఆమెకు వెళ్ళిపోతున్న రామస్వామి అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. "అగ్గిపెట్టె అక్కర్లేదులే, నే పోతున్నాను" అన్న రామస్వామి మాటలు గుమ్మం అవతలనుంచి వినిపించాయి.

సునీత వెళ్ళి తలుపులు వేసేసింది. మళ్ళీ ఆమె మంచం మీదకు వచ్చేసింది. నిజం చెప్పాలంటే రామస్వామి అక్కడున్నంత సేపూ ఆమె మనసును నిగ్రహించుకొంది. శరీరమంతా ఏదో తేలిపోతున్నట్లు ఉందామెకు. మంచం మీద పడుకుని భర్తకు దగ్గరగా జరిగింది. అతనిమీద చేయివేస్తే ఈ పర్యాయం కొద్దిగా కదిలాడతను.

సునీత భర్తను తనవైపుగా తిప్పుకుంది. బలంగా దగ్గరగా హత్తుకుంది. అతనిలో చలనం కలుగుతున్నట్లుగా గుర్తించి ఉత్సాహంగా "ఏయ్!" అంది భర్త చెవిలో.

మరునాడు గోవిందరావు రామస్వామిని గదిలో పెట్టి తలుపు గొళ్లెం పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సునీత చిల్లరపనులన్నీ పూర్తిచేసుకునిఓనవల పట్టుకొని కూర్చుంది. ఆలోచనలన్నీ రామస్వామిమీద నే ఉండడం వల్ల ఆమె నవలమీద దృష్టి పెట్టలేకపోయింది. కాసేపటికి రామస్వామి గదిలోంచి పిలుపు రానేవచ్చింది.

పిలుపు వినగానే సునీతకు భయంవేసింది. రామస్వామి దగ్గరకు వెళ్ళడం ఆమెకంత ఇష్టంలేదు. మనసులో కాస్త భయంకూడా లేకపోలేదు. ఐనా మొండి ధయిర్యంతో లేచివెళ్ళి అతని గది గొళ్లెం తీసిందామె.

"ఇలారా, నీకో ముఖ్యవిశేషం చెప్పాలి" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత అతన్ని సమీపించి, "ఏమిటది?" అంది.

"మొదటిరాత్రి బాగా సుఖపెట్టావు నన్ను. రెండో రాత్రి యింకా రంజుగావుండాలి"అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత ముఖం యెర్రగా అయిపోగా, "ఏమిటి నువ్వనేది?" అంది.

"రాత్రి అగ్గిపెట్టెకోసం అడిగినట్లు నీ గది తలుపులు తీయించానా-తర్వాత నేనా గదిలోంచి వెళ్ళలేదు. నీతో ఖుషీ చేశాను." అన్నాడు రామస్వామి తాపీగా.

"పిచ్చిపిచ్చి మాటలాడకు" అంది సునీత కోపంగా.

"ఋజువులున్నాయి. ఉదయం నువ్వు లేచేసరికి నీ గది తలుపులు తీసివున్నాయా, లేదా?" అన్నాడు రామస్వామి.

ఆ మాట నిజమే కావటంతో సునీత తడబడింది. తలుపులు దగ్గరగా వేసివున్నా గడియతీసి వుంది. బహుశా

భర్త ఏ రాత్రయినా బయటకు వెళ్ళి మళ్ళీ వేయడం మర్చిపోయుంటాడేమో అనుకుంది కానీ దాన్ని గురించి అంత సీరియస్‌గా ఆలోచించలేదు.

"ఆ తర్వాత, కరెంటు పోయింది చూశావా, అది మన ప్రతాపమే. మెయిన్ ఆఫ్ చేశాను" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత ముఖంలో కంగారు కనపడింది.

"కరెంట్ పోగొట్టి తలుపుతట్టాను. నీ మొగుడు తాగే మంచినీళ్ళలో నేను కలిపిన మత్తుమందు అతనికి గాఢనిద్ర రప్పించింది. అగ్గిపెట్టె వంకతో నీ గదిలోకి వచ్చి, నీ మొగుణ్ణి జాగ్రత్తగా మంచం దింపి కింద పడుకోబెట్టాను. వెళ్ళిపోతున్నట్లు నటించి గదిలోనే ఉండిపోయి, మంచంమీద నీ మొగుడు స్థానంలో పడుకున్నాను. నువ్వు తాగేమందులో నేను కలిపిన బ్రాందీ బాగానే పనిచేసింది. మంచి నిషాలోవున్న నీకు నేను నీ మొగుడిలాగే అనిపించాను. తేడా గుర్తించే తెలివీ, ఓపికా కూడా నీలో నశించాయి...."

రామస్వామి చెబుతూంటే, "నువ్వింత దుర్మార్గుడివని నేననుకోలేదు..." అంటూ సునీత కూలబడిపోయి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

రామస్వామి ఆమెను సమీపించి కళ్ళుతుడిచి "జరిగిందెలాగూ జరిగిపోయింది. ఇదేమీ నీ మొగుడుకి తెలియదు. నేను చెప్పను. జీవితంలో ఓ రెండ్రోజులు నన్ను సుఖపెట్టు" అన్నాడు.

"దుర్మార్గుడా, అబద్ధాలు చెప్పి నన్ను వశపర్చుకుందామనుకుంటున్నావా?" అంది సునీత కొద్దిగా వెక్కుతూనే.

"నేను చెప్పేవి అబద్ధాలుకావని నీకూ తెలుసు. ఐనా మనసును మభ్యపెట్టుకుందుకు ప్రయత్నిస్తున్నావు. తిరుగు లేని ఇంకో రెండుసాక్ష్యాలు చెబుతాను. నీ వీపుకుకాస్త క్రిందుగా సిరాతో నీపేరు రాశాను. నీ పరికిణీమధ్యలో చిన్న ముక్క కత్తిరించి నా దగ్గరుంచుకున్నాను. ఇంకా చెప్పాలంటే..."

అతను చెబుతూంటే వినలేక చెవులు మూసుకున్నా సునీత బలం తగ్గిపోయింది. ఐదు నిముషాల్లో అతను చెప్పినవన్నీ నిజమని ఆమె గ్రహించేసింది. ఆమె ఆ కఠోర సత్యాన్ని గ్రహించేక అతనామెను దగ్గరగా లాక్కుని ముద్దుపెట్టుకుంటే ఆమె వారించనయినా వారించలేకపోయింది.

"నేను నీకు వరసకు బావను. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకో వాలనుకున్న వాణ్ని. అయిదు భర్తలున్న ద్రౌపది ఎలా చెడ్డదికాదో నువ్వూ అంతే. ఈ రెండురోజులూ నన్ను సుఖపెట్టు. మళ్ళీ నిన్నిలాటి కోరకలు కోరను" అన్నాడు రామస్వామి.

"నాకు తెలియనిస్థితిలో చేసిన తప్పు తెలిసి చేయ లేను" అంది సునీత.

"చేయక తప్పదు. ఇది నా ఆజ్ఞ. నేనిప్పుడు నీ భర్తను" అన్నాడు రామస్వామి.

సునీత అతని ధైర్యంచూసి ఆశ్చర్యపోయింది. ఒక నాడు బలవంతంగా తన చేయిపట్టుకునేందుకు భయపడ్డ బావకు తనీనాడు యెంత లోకువయిపోయింది?

"నా బ్రతుకన్యాయమైపోయింది" అంటూ మళ్ళీ ఏడ్చింది సునీత.

"అలా నా కనిపించడంలేదు. అన్యాయమంటూ జరి గితే అది నాకే జరిగింది. ఏడుపులు కట్టిపెట్టి యీ రెండు

రోజులూ నన్ను బాగా సుఖపెట్టు. ఆ తర్వాత నాబాధ నీకుండదు'' అన్నాడు రామస్వామి.

ఆ సాయంత్రం భర్తతో యెప్పటిలా ఫ్రీగా ఉండలేకపోయింది సునీత.

ఆమె మనసులో రకరకాల భావాలు కదలాడుతున్నాయి. శారీరకంగా తను మలినమైపోయింది. తన ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా తనింకో మగవాడితో భర్తతో మసిలే విధంగా మసిలింది. ఇప్పుడేం చేయాలి తను? జరిగింది భర్తకు చెప్పి క్షమార్పణ అడగాలా? లేక యేమీ యెరుగనట్లు ఊరుకోవాలా?

జరిగింది తెలిస్తే భర్త తనను క్షమిస్తాడన్న నమ్మకమామెకు లేదు. చెప్పకపోతే మనసులో ఏదో బాధ!

ఒక వేళ భర్త తనకులాంటి తప్పు చేస్తే!

ఈ ఆలోచన వచ్చేక సునీత మనసు తేలికపడింది. ఇలాంటి తప్పులు చేసిన చాలామంది మగవాళ్ళ గురించి ఆమె వింది. వాళ్ళందర్నీ భార్యలు క్షమించారు. కానీ ఇలా తప్పుచేసిన ఏ ఆడదీ భర్త చేత క్షమింపబడలేదు. కారణమేమిటి? సమాజంలో ఆడదానికున్న స్థానమా?

తనకు తానై ఏ తప్పు చేయలేదు కాబట్టి తను మంచిదేనని సునీత అనుకుంది. కానీ ఈరోజు రాత్రి మాత్రం తనకు తానై తప్పు చేయాలి. ఇలా యింకారోజని అంటున్నాడు బావ. కానీ అలా అని నమ్మడానికి లేదు. ఒకసారి రుచి మరిగిన మగవాడు మళ్ళీమళ్ళీ ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాడు.

అయినా ఆడది యెంత బలహీనురాలు? ఇష్టం లేని మగవాడికి ఒకసారి లొంగిపోయాక, మళ్ళీ ప్రతిఘటించక పోవడమేమిటి? అందుకు బలహీనత, జాలి, కరుణ, ప్రేమ_వీటిలో ఏమిటి కారణం?

10

'కావ్య' మన్నాడు గోవిందరావు.

మంచంమీద సునీత. సునీత గుండెల్లో కత్తి. ఆమె శరీరం మంచుకంటె చల్లగా వుంది.

"సునీతా!" హృదయవిదారకంగా అరిచాడు గోవింద రావు. ఒక్క క్షణంలో అతను తేరుకుని గదిలోంచి బయ టకు వచ్చాడు. రామస్వామి కోసం చూశాడు. ఆ గదిలో అతను లేడు. అతని ఆలోచనలు పరిపరి విధాల పోయాయి.

ఆదేపనిగా పాలవాడు తలుపు తడుతూంటే గోవింద రావుకి మెలకువ వచ్చింది. మత్తుకళ్ళు విడకుండానే— "నువ్వు కదలకు సునీతా, నేను వెళ్ళి పాలు పోయించుకు వస్తాను" అని కళ్ళు తెరిచాడు. కళ్ళముందు కనబడ్డ భయంకర దృశ్యమది!

గోవిందరావు పరుగెత్తుకుని వీధిగుమ్మం దగ్గరకువెళ్ళి పాలవాడితో, "హత్య!" అని అరిచి అక్కణ్ణించి వీధిలో కెళ్ళిపోయాడు. పాలవాడు తెల్లబోయి కంగారుపడి చేతిలోని పాలచెంబు ఎత్తేశాడు.

ఓ అరగంటలో గోవిందరావు పోలీసుల్ని వెంటబెట్టు కుని వచ్చాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ గోపీనాథ్ అతనితోపాటు వచ్చాడు.

పోలీసులు ఇల్లంతా తిరిగారు. రకరకాలుగా పరిశో ధించారు.

"నా అనుమానం రామస్వామిపైనే వుంది. గతకొద్ది రోజులుగా అతడు మా యింట్లోనే వుంటున్నాడు..." అన్నాడు గోవిందరావు.

గోవిందరావు వంక చిత్రంగా చూశాడు గోపీనాథ్, "రామస్వామి ఎవరు?"

రామస్వామి కథ చెప్పాడు గోవిందరావు.

గోపీనాథ్ హత్యగురించి ఆచూకీ తీయడంకోసం పాల వాడినీ, పనిమనిషినీ, చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళనూ రకరకాల ప్రశ్నలు వేశాడు. పనికివచ్చే సమాచారమేదీ లభించ లేదు. కానీ ఆయింట్లో భార్యాభర్తలను మినహాయిస్తే మూడోవ్యక్తి యెవరూవున్నట్లు యెవ్వరికీ తెలియదు.

"రామస్వామి అంటే ఒకవేళ ఆరోజు మనకు కన బడిన వ్యక్తియేనా?" అంటూ గోపీనాథ్ అడిగాడు గోవిందరావుని. అతను అవునన్నాడు.

"మిస్టర్ గోవిందరావ్! నీ నోటితో నువ్వే చెప్పావ్ అసలుసంగతి. అతను నీ యింటికికూడా రాలేదన్నావు. ఊళ్ళోలేడని చెప్పావు...నీ కథ కొంచెం అనుమానంగా వుంది. నీపట్ల నాకు సానుభూతి ఉన్నప్పటికీ నా బాధ్య తను తాత్కాలికంగా నిర్వహించక తప్పదు. నువ్వు పోలీస్ స్టేషన్ కి రావాలి..." అన్నాడు గోపీనాథ్.

గోవిందరావు తెల్లబోయి "వాట్...ఇన్స్పెక్టర్ నేను నా ప్రాణానికి ప్రాణమయిన సునీతను హత్య చేస్తానా?" అన్నాడు. ఊహించుకుందు కూడా ఆ విషయం భయంకరంగా ఉన్నట్లు అతని ముఖంచూస్తే తెలుస్తుంది.

"అలాగని నేననడంలేదు. కానీ..." అని ఊరు కున్నాడు గోపీనాథ్.

అయితే ఆ తర్వాత గోవిందరావుపైన కేసు బలపడింది. ఆ యింట్లో మూడోమనిషి మసిలిన ఛాయవున్నట్లు లేదని అంతా అన్నారు. గోవిందరావు గోపీనాథ్ తో అన్న మాటలా విషయాన్నింకా బలపరుస్తున్నాయి. ప్రస్తుతం రామస్వామి ఊళ్ళోలేదు.

సునీత హత్య చేయబడిన కత్తిపిడిమీద గోవిందరావు వేలిముద్రలు మాత్రమే ఉన్నాయి. ఆ ఇంట్లో రామస్వామి మసిలాడని గోవిందరావు చెబుతున్న ప్రాంతాల్లో వున్న వేలిముద్రలు ఒక్క పనిమనిషివి మాత్రమే.

గోవిందరావు మనసులో "రామస్వామీ! సునీత అంటూం దేది నీకు మా ఇద్దరిపైనా పగవున్నదని. పక డ్బందీగా నువ్వు పథకం వేసుకుంటూంటే అందుకు తెలివి తక్కువగా మా పూర్తి సహకారాన్నిచ్చాము. సునీత, నేనుకూడా ఈ దెబ్బతో ఫినిష్! అయినా సునీత చని పోయాక నాకుమాత్రం ఈ లోకంతో పనియేముంది?" అనుకున్నాడు. ఆ తర్వాత అతను తనగురించి యింకేమీ చెప్పలేదు.

గోపీనాథ్ కు కొరకనిదల్లా ఒక్కటే. హత్యకు కారణం! అది గోవిందరావుని అడిగితే, "సునీతవంటి ప్రాణప్రదమైన మహా ఇల్లాలిని నేను చంపేనన్న ఆరో పణ వచ్చినప్పుడు అంగీకరించమంటే అంగీకరించగలను కానీ, కారణం ఏమి కల్పించి చెప్పగలను? అదీ నువ్వే వెతుకు. ఆమె శీలానికి కళంకం ఆపాదించనంత కాలం అది ఏ కారణమైనా అంగీకరిస్తాను" అన్నాడు.

ఆ సమయంలో రామస్వామి ఊరినుంచి తిరిగివచ్చాడు. జరిగిన హత్యసంగతి విని గుండెలు బాదుకున్నాడు. గోవిందరావును కలుసుకుని, "నీ అనుమానంతో యెంత పని చేశావురా?" అన్నాడు. ఆశ్చర్యంగా గోపీనాథ్ అడిగినదానికి, "అవును ఇన్స్పెక్టరుగారూ_సునీత పరమ పతివ్రత అయినా వీడికి మా ఇద్దరిమీదా అనుమానం. వరసకు బావను కావడమూ, కలసి ఒకింట్లో పెరగడమూ అందుకు కారణాలు. వీడి అనుమానాల కారణంగానే

నేను సునీత యింటికి వెళ్ళడంకూడా మానుకున్నాను. ఏదో ఒకరోజున ఈయన నన్ను చంపినా చంపేస్తారు. ప్రతిరోజూ మనకేదయినా సంబంధముందా అని అడిగి వేధిస్తూంటారు _ అని ఓ పర్యాయం సునీత నా దగ్గర భోరున ఏడ్చింది'' అన్నాడు రామస్వామి.

గోపీనాథ్‌కిప్పుడు విషయం పూర్తిగా అర్థమయినదని పించింది. రామస్వామి మాటలతనికి నమ్మదగ్గవిగా తోచాయి. ''ఇంటికి రాలేనందుకు సునీత నేమీ అనుకో వద్దని చెప్పు'' అని అతను తనకళ్ళముందే ఓ పర్యాయం గోవిందరావుకు చెప్పాడు.

సునీతకూ రామస్వామికీ సంబంధముందన్న అనుమానం గోవిందరావులో బలంగావుంది. రోజూ దానిగురించే వేధి స్తూండేవాడు. ఒకపర్యాయం ఆమె విసిగిపోయి, ''ఔను ఉంది, ఏం చేస్తారు?'' అని అంటే, ఆవేశంలో గోవింద రావామెను హత్యచేసి వుంటాడు. ఇన్స్పెక్టర్ గోపీ నాథ్ ఈ కారణాన్ని గోవిందరావుకు చెబుతూంటే, ''అలా అనుమానించే వాడినయితే సునీతనూ, రామ స్వామినీ ఒకేఇంట్లో ఎందుకుంచి వెడతాను?''అన్నాడు.

''ఇదో అబద్ధమా?'' అన్నాడు రామస్వామి. అతను గోపీనాథ్ ప్రశ్నలకు జవాబిచ్చి అక్కణ్ణించి వెళ్ళి పోయాడు.

రామస్వామి వెళ్ళిపోయిన రెండునిముషాలకు పోలీస్ స్టేషనులో ఓవ్యక్తి అడుగుపెట్టాడు. ఆవ్యక్తి చూట్టానికి పిచ్చివాడిలా బికారివాడిలా ఉన్నాడు.

''నా పేరు జోగినాథం'' అన్నాడతను.

''ఏమిటి నీకిక్కడ పని!'' అన్నాడు గోపీనాథ్.

"రామస్వామి నాకు తెలుసు. ఓరోజు వాడింట్లో స్నానం చేద్దామని వెళ్ళాను. నన్నవమానించాడు. వాడిలోని క్రూరత్వం పసిగట్టాను. ఆ క్షణంనుంచీ ఈ క్షణం వరకూ వాడిననుసరిస్తూనే ఉన్నాను. వాడెప్పుడెప్పుడు యెక్కడెక్కడ ఉంటున్నదీ నాకు తెలుసు. ఈ హత్య సంగతి విన్నాక ఇది వాడిపనే అనిపించింది.

వాడిదగ్గర ఓ శక్తివంతమైన అయస్కాంతముంది. దాని సాయంతో వాడు యినుప చువ్వలనువంచి మళ్ళీ మామూలుగా చేయగలడు. పొరుగూర్లో గదిలో తలుపులు వేసుకొని పడుకొని అయస్కాంతం సాయంతో బయటపడి ఇక్కడకు వస్తున్నాడు. ఆ విధంగా పొరుగూరులో వాడికి ఎలిబీ లభిస్తోంది. వాడు పొరుగూరుకి ఏ టాక్సీలో వెళ్ళాడో అక్కణ్నించి యిక్కడికెలా వచ్చాడో అన్నీ వివరంగా చెప్పగలను.

వీడు మూడురాత్రులు గోవిందరావు ఇంట్లో వున్నాడు. హత్య జరిగినరోజురాత్రి పన్నెండు గంటలకా ఇంట్లోంచి బయటపడ్డాడు. హత్యచేస్తాడని తెలిసుంటే అదికూడా ఆపగలిగి ఉండేవాడిని. ఆ ఇంట్లోంచి బయటపడి వాడే దారిన నడిచాడో, ఏ టాక్సీ యెక్కాడో ఆ వివరాలన్నీ నేనిస్తాను..." అన్నాడు జోగినాథం.

* * *

"నేను చెప్పానుగా - దుష్టశిక్షణ కోసం అవతరించిన వాణ్ని నేను. నువ్వు నామీద బెల్టు ఎత్తినప్పుడే అనుకొన్నాను నీకు మూడిందని. అప్పుడే చెప్పానుగదా. బెల్టును నామీద ఉపయోగించినందుకు దుఃఖించే రోజు వస్తుందని. అది వచ్చింది. నీకు కాకపోయిన సునీతను

చంపి, ఆ నేరాన్ని గోవిందరావు మీదకునెట్టి, అమెరికా వెళ్ళే ఛాన్సుకూడా దక్కించుకుందామనుకున్నావు. కానీ దురదృష్టం నా రూపంలో నిన్ను వెంటాడింది'' అన్నాడు జోగినాథం.

రామస్వామి తల వంచుకున్నాడు. అనుకోని విధంగా తను పట్టుబడడంతో అతను విధిలేక పోలీసులవద్ద జరిగినదంతా చెప్పేశాడు.

''నా సునీత నాకు దక్కకపోయినా, ఆమెను చేజేతులా నేనే చంపుకొన్నానన్న అపవాదు పాల్పడకుండా నన్ను కాపాడారు. మీ ఋణమెలా తీర్చుకోవాలో తెలియడంలేదు...'' అన్నాడు గోవిందరావు.

''ఎప్పుడూ యిలాంటి దుర్మార్గులకు ఆశ్రయమీయవద్దు. అదేమో నీతిపాఠం. ఇంక నాకు మీవల్ల జరగవలసిన ఉపకారమొకటుంది. ఈ రామస్వామి ఇంట్లో నేను షవర్ బాత్ చేయవలసివుంది. ఆ కోరిక తీర్చండి చాలు'' అన్నాడు జోగినాథం.

-: అయిపోయింది :-